

villinger. Her vil jeg gerne spørge, om det nu ikke i Virkeligheden skulde være Meningen fremtidig at lønne efter det Princip, at Arbejderne over for Staten ikke stilles anderledes, end de ere stillede over for private — jeg sigter herved til de Arbejdere, der ikke have nogen Pensionsret overhovedet og ikke have Udsigt til efter Anciennitet at opnå en stigende Løn? Hidtil har det jo været saadan, at medens private Entreprenører ved Jernbanebygningsarbejder eller ved Veligeholdelses- og Udbedringsarbejder for Statsbanerne have betalt en Arbejds løn i Overensstemmelse med, hvad der er fastsat ved Overenskomster med Arbejdernes Organisation, have Statsbanerne, hver Gang de selv beskæftige Arbejdere under de samme Forhold paa den samme Maade, nægtet at betale en Løn, der blot nogenlunde er i Overensstemmelse med, hvad de private betale. Medens private Entreprenører her i Kjøbenhavn betale en Timeløn af 35 Øre, byder Statsbanerne her 30 Øre for akkurat det samme Arbejde. Det er Sommerdage 50 Øre mindre pr. Dag til Arbejderen. Det er der virkelig ingen Mening i, og det er virkelig paa Tide at faa klaret, om ikke den nuværende Regering vil ændre dette og indrømme, at det maa være Statens Pligt under lige Forhold at lønne, som de private lønne. Jeg vil endvidere gøre opmærksom paa, at den Omstændighed, at Staten betaler en løs Arbejder meget mindre for Arbejdet, end de private gøre, egentlig ikke tjener til Statskassens Tarv, thi det medfører jo, at Staten har Vanskelighed ved at skaffe sig den nødvendige Arbejds kraft, baade kvantitativt og ikke mindst kvalitativt, fordi selvfølgelig enhver ordentlig eller dygtig Arbejder først søger hen til de private, der byde den højere Løn, før han søger til Staten, der lønner langt lavere. Hvad det kan betyde under visse Forhold skal jeg give et Eksempel paa. Den 15de December sidste Aar sendte Vorherre os en Smule Sne, og det var saa uheldigt, at Sneen lagde sig her paa Bane strækningen mellem Kjøbenhavn og Roskilde. Det var ikke meget Sne, der kom, og den Smule, der var falden, var saa elskværdig udelukkende at lægge sig paa det nordre Spor, saa Statsbanerne havde det søndre Spor frit; men, som sagt, det ene Spor af Dobbeltsporet var stoppet paa en ganske kort Strækning. Hvad førte det med sig? Der var ikke mere Sne, end at 100 Mand med Lethed havde kunnet skaffet det bort i Løbet af nogle faa Timer. Men desuagtet bevirkede den Smule Sne, at

Statsbanedriften her paa Sjælland var stoppet omtrent i 24 Timer, at Linién Kjøbenhavn—Roskilde var ufarbar i 24 Timer, fordi man ikke var i Stand til at skaffe den Sne af Vejen, og hvorfor, fordi de Mennesker, Statsbanerne havde overdraget at faa Sneen ryddet af Vejen, de forskellige Funktionærer, der skulde antage Folk, ikke havde Bemyndigelse til at byde mere end 20 Øre i Timen, og Arbejds lønnen paa Strækningen Kjøbenhavn—Roskilde som Regel er 30—33 Ø. — den er ingen Steder under 28 Ø., og 28 Ø. er den kun et enkelt Sted. Her bød Staten kun 20 Ø., og de ulykkelige Mennesker, der skulde skaffe Banen ryddet, stod der med deres 20 Ø. i Haanden og deres bedende Mine, men selvfølgelig vilde ingen Arbejder gaa i Arbejde for 20 Ø., naar private betalte 28—30 Ø., ja endog 33 Ø. for det samme Arbejde. Saa blev Sneen liggende, og jeg ved, at bl. a. det Tog, som gaar fra Korsør Kl. 2 om Natten og skal være i Kjøbenhavn 7,38 eller 7,32 om Formiddagen, var 24 Timer under Vejs. Her stod altsaa en Maskine opfyret med fuld Kraft i 24 Timer. Der var ogsaa adskillige andre Tog, der sade fast og ikke kunde komme videre. De øvrige Linier, som staa i Forbindelse med Knudepunktet Roskilde, vare ogsaa stoppede; der var vistnok en Snes Tog, som holdt med fuld Damp oppe i henved et Døgn. Trafikken stoppede over det hele. Der er dog ingen Tvivl om, at det kostede Statskassen langt, langt mere, end den vilde spare ved kun at betale Snekasterne 20 Ø. i Timen. Det er virkelig en daarlig Økonomi; det kan ikke betale sig at føre Kampe med Arbejderne med saa store Bekostninger for at holde Lønnen nede, naar der tabes dobbelt saa meget, som det vilde koste at indrømme Arbejderne den Løn, som private forlængst have indrømmet dem.

Jeg skal derfor henstille til den højtæredede Minister at tage under meget alvorlig Overvejelse, om man ikke nu bør skride til at lønne i Overensstemmelse med den Løn, private give. Der er saa meget mere Grund dertil, som der jo har været talt og skrevet saa meget om Systemskiftet. Jeg skal ikke komme meget ind paa denne gamle Traver; men jeg skal dog sige, at hos den store, almindelige Arbejderbefolkning har der sikkerlig været knyttet adskillige Forhaabninger baade rent politisk og socialt til det, at vi fik en ny Regering, at Venstre reformpartiet kom til Magten, Forhaabninger om, at det i